

Published and distributed under permit (No. 594) authorized by the Act of October 3, 1917, on file at the Post Office at Boston, Mass. By order of the President, A. S. Byrnes, Postmaster General.

Krikščionys darbininkai vienykėse! Spiekitės į vienintėlę darbo žmonių organizaciją Amerikoje — Lietuvos Darbininkų Sąjungą!

Organas Amerikos Lietuvių R. K. Švento Juozapo Darbininkų Są-gos "DARBININKAS" RUSIA UPAIRINKAIS, KETVERGAIS IR SUBATOMYS. Užrašyti metai \$5.00 Roštono ir apylinkėse metai \$6.00 -šiluma \$4.00 "Darbininkas" 303 W. Broadway, Boston 27, Mass.

Tel. So. Boston 620.

KAINA 4 CENTAI

VOL. VI, No. 17 (797).

KETVERGAS, VASARIO 10 D., 1921.

Lenkai vėl painioja.

PRANEŠIMAS.

Lietuvos Atstovybė Amerikoje gavo sekamą kablegramą iš Kaimo nuo p. Baluio:

Mūsų delegacija, kuri buvo pasiųsta Lenkijon sulgy Tautų Sąjungos prašymu, betarpiškai tartis su lenkais plebisito klausimu — Vilniaus apiešinėje, tapo atšauktu, nes lenkai visiškai atsisakė svarstyti pasiūlymus kaiminiškam išrišimui teritorialių ginčų. Išrišimą teritorialių klausimo lenkai reikalauja palikti Tautų Sąjungai, o betarpiam svarstymui pasiūlo daryti su Lietuva militariškai, ekonominiškai ir kitais panašias sutartis. Sausio 31 dieną mes davėm Tautų Sąjungos Tarybai prižadą mūsų paramos plebisito rezoliucijai, išdėstydami išlygas kurios yra būtina reikalingos teisingam įvykdinimui plebisito, kaip de jure pripažinimas Lietuvos nepriklausomybės, pilnų ir lygių laisvę vedimui propagandos; kad siunčiama kariuomenė susidėtų tiksliai iš neužinteresuotų valstybių kariuomenių ir tt.

Mūsų memorandumas užbaigia prašymą kad Lenkai valdžia būtų įtikinta apsiminti iš savo dalies prašymą sovietų valdžios pasiūlymą prieš siuntimą tarptautinės kariuomenės plebisito teritorijas padarant tinkamus žingsnius Maskvoje ir Rygoje.

Delei nepripažinimo Lietuvos nepriklausomybės sekamos priežastys yra paduodamos — oficialiai — nepastatyti rubežiai ir neišrištas Vilniaus klausimas; neoficialiai — mūsų nenorėjimas sueti ir artintis ryšius su Lenkija.

Yra kalbama įvairiuose saliniuose jog Pilsudskis prašys Paryžiuje liuosos rankos (elgimosi) Lietuvoje.

Nepripažinimas Lietuvos nepriklausomybės tiksliai sutiprino pasiryžimą mūsų žmonių prie naujų ir didesnių pastangų.

Mūsų repatriacijos ir sugrąžinimo iš Rusijos turtų komisija išvažiavo Maskvon po pirmininkyste p. Kalmiečio.

Derybos su Latviais sekasi gerai.

Liet. Inf. Biūras.

UŽGINČIJŲ ŽINIAI.

London. — Beveiklinių telegramų iš Maskvos Čieterin, Rusijos užsienio reikalų komisaras, skelbia, kad Anglijos pirklybos išlygose niekada nerado, ant ko negalėtų sutikti. Toliau užginčija, kad rusų kariuomenė pasiūta į Persiją ir Mažąją Aziją.

MOBILIZACIJA SIBIRE.

Tokio. — Pagal pranešimų iš Vladivostoko Amuro apygardoj paskelbta vyru mobilizacija nuo 18 iki 40 metų amžiaus.

AUKOS AIRIAMS.

New York. — Katalikų šiose bažnyčiose New Yorko diecezijoj Airijos nukentėjusiems surinkta \$102.425.

Delei įsteigimo orinės paštos tarp Washington ir New Yorko sutaupta per metus \$42.000, o del tokios paštos įsteigimo tarp New Yorko ir Chicago sutaupta \$100.000.

ŽINIOS IŠ LIETUVOS.

LENKŲ ŽIAURUMAI LIETUVOJE.

Dar nespėjo sugerti Lietuvos žemę kraujo, kuriuo ją aplaistė lenkų legionai pirmą kartą pildami Lietuvos teritoriją, dar nespėjo nudžiūti motinų asaros už savo sūnus, žuvusius kovoje su lenkais už tėvynės laisvę, dar gyvi rodos stovi akys tie visi baisūs, krūviniai, žiaurūs legionų darbai ir elgesys su Lietuvos gyventojais. Štai dar varva karštas garuojantis kraujas iš Lietuvos tautos žaizdos, kurią jai lenkai padarė savo pirmaisiais puolimais, dar gyvi, neseniai bausių įvykių skausmu visos tautos širdis alsuoja, o lenkai pasigalantė peilį vėl idirė į tą patią žaizdą, jie išplėšė pačią Lietuvos širdį Vilnių — stengiasi ją pasmaugti ir nors negyva, ji iš Lietuvos kūno išplėši.

Lenkai savo tikslu pasiekė, Lietuvos širdis — Vilnių jų rankose, bet ji dar gyva, dar plaka, lenkai gi nepajėgdami ją pribaugti, stengiasi jos patį kūną pagrobti ir pasmaugti.

Baisūs pirmųjų lenkų puolimų Lietuvos laikai, bet dar baisėsi paskutiniųjų dienų jų žveržikūnai — jie priėmė 4 amžiaus barbarų-gugų žiaurumą. Kur stoji Želigovskio "riteriai" (Želigovskis savo legioninkus vadina "riteriai") liet. kairių "ricierius") koja, ten teka kraujo ir asarų upeliai, kur jo karas žvanga, ten vis naujos Lietuvos brangios laisvės aukos krinta. Lenkas varto Lietuvą kaip kokią baisia pagiežos smėklą, kai kokios baisenybės sėkėliu — visi nuo jo bėga, jo lenkia, — nes nelaimė tam, kuris į jo nagus papuolė. Jis nekieria nė vieno, — lygiai kerštu degdamas jis žengia į neturtingiausią bakaželę, lygiai elgiasi pasipynus jam po kojų su Lietuvos inteligentais ar kunigais. Jam visi jo pagiežoj lygūs.

Kad visas lenkų daromas baisenybės geriau perspistyt, pažūrėkime arčiau jų darbų ir elgesio. Pradėkime nuo Vilniaus.

Lenkai užimdami Vilnių, atėjo, kaip visuomet jie eina, bado, skurdo ir ligų lydimi: visi produktai iš miesto išnyko, jei ką dar randa, tai nepripažinomis kaimiškoms, — tai žinoma sunkiausia atjaunijama darbininkams ir biėduomenė. Jie netik maisto, neįperka, bet svarbiausia, jokio uždarbio neturi, nes fabrikai ir visos buvusios dirbtuvės neįvežant joms reikalingos medžiagos visai uždarytos. Badas ne vieną vargšą atlanke, su bado eina jo palydovės — įvairios ligos.

Beto Želigovskis tuoj uždėjo visoms krautuvėms dideliausius mokesčius, kuriuos 24 valandas jau turėjo užmokėti. Jo kariuomenė visai neturėdama su savim maisto negalėdama plėsti Vilniaus apylinkių gyventojus. Ypač nesivairėdami tūna jie nuo lietuvų, o dažnai keršydami, kad nie-

ko negavo, sudegina, ištisus sodžius, kaip pav. Perlojos par. duosdžin, Kelesninkų par. Raudamonių sodžių ir kitose parapijose.

Vilniaus žmonės dažnai pleskų gajomis (prie kurių prigul taip pat išalkę "riteriai") puolami ir apiesiami bei paskutiniųjų rūbų, duonos kasnio. Želigovskis pigių neturi, už visą moką kvitais. Ne tik moka kvitais kų produktus, bet ir darbininkams, o už kvitais duk duonos niekas neduoda.

Lietuviai inteligentai be galo persekiojami — jie visi be skirtuio įtariamai šnipais, jų kiekvienas žingsnis sekamas, net gatvėje lietuviškai kalbėti draudžiama, o jei kas kalba, tuoj areštuojamas ir peniginiai baudžiamas. Visos tautinis, dvasios darbai jiems užginti, visi lietuviški laikraščiai uždaryti, visa, kas lietuviška baudžiama, varžoma ir persekiojama. Iškart dar leiddu lietuviškieji gimnazijai darbuotis, bet gruodžio 3 d. buvo suareštuoti visi gimnazijos mokytojai ir nekurie mokiniai (dar nėra žinių, ar juos paleido).

Žydų pagėdis dar sunkesnis — vėl prasidėjo plantuoti organizuojami pogromai, žydų pulkai sušaudomi, jų krautuvės apipilešamos. Miestas atrodo, kaip išmiręs — niekam jame nėra laisvės, tik lenkams ir jų atėjūnams "riteriams", kurie žmones kankina, persekioja ir plėšia.

Toks Vilniaus gyvenimo vaizdas. Pažūrėkime, kas dedas provincijoje.

Plesimai, tai pirmas lenkų "darbuotės" Lietuvoje programos punktas. Jie nepilėsta pavieniui, bet puola kaimais, atskiras šeimynas gajomis, būriais, su grobimui parengtais vežimais, tam tikrų vadų ir plano vedami. Tų plesimų vėp su tinkama Ukmergės, Panevėžio, Vilniaus apskrityse, Seimų, Punksko ir Suvalkų srityse. Plėšia visa — pradedant nuo gyvulių, mėsos, pienu, grūdų — ir baigiant įvairiomis brangenybėmis, kaip žiedai, retėželiai, šilkas, futros ir net dantis aukštinus žmonėms išiminėja. Štai faktas: "Seimų valšė. Radžūnų kaimo gyventojos Macionaitės, neseniai grįžusios iš Amerikos, lenkų kareiviai atėję pasipilėsti pastebėjo šeiminiškės aukštinus dantis, patys priėmė juos išėmė iš burnos ir "rekvizavo" ("Lietuva" N. 238).

Plėsdami lenkai žmones plaka kanciais, šauda, areštuoja. Ypač sunkiai atsieina Lietuvos pasilikusiems valdininkams, kaimo šaltysianis, ir vaitams — juos kankina lenkai žiauriausiu būdu — muša lazdomis, kardais kapoja, akis bado, ausis upiausto ir panašiai. Jei žmonės neturi ką duoti ar priešinasi paskutiniųjų atiduoti, lenkai keršydamis degina istisus kaimus, o kartais apipileš ir nieko žmonėms nepalikdami iš-

nant uždega trobas ar net visą sodžį.

Panašiai lenkai elgiasi netik jų užimtose vietose ir įistatytose Antantos Kontrolės Komisijos neitrastėje zonoje (kur istikros neturi teisės nei viena iš kariuomenių eiti — lenkai to nepaiso ir nuėję šeiminkauja, kaip namie) bet jie taip pat puola dažniai į sia pozicijų puse, nužirėję, kurioj vietoj mažesni lietuvų žvalgų būriai. Panašias "ekspedicijas" daro gerai apsisarvoję, didesniais būriais, labiau į kovą prisiruošę ir puola dažniausia ne kaimus, bet miestelius, kad nutverti Lietuvos valdininkų, kad išplėsti Lietuvos valstybės kasu, maisto sandėlių. Iš tokių lenkų nepaprastų plėšimo ekspedicijų paminėtinos ypač Tajėnų, Troškūnų miesteliuose, taip pat Ukmergės, Panevėžio, Suvalkų apsk. keliose vietose.

Lenkai nepasitenkina vien apipilešę — jie degdami keršui visai šalta širdimi papuolusių į jų rankas sušaudo, — ypač daug tenka keršėti toms šeimynoms kurių broliai ar sūnūs Lietuvos kariuomenėje tarnauja. Antrojo eilės persekiojami kunigai, žydai ir Lietuvos inteligentai apskritai. Štai vaizdas iš lenkų apsilankymo Truskavoje: Laisvės N. 1 rašo: "Ties Truskava įvyko sušūdirimas 20 lenkų raitelių, apsiginklavusių šautuvais ir 1 kulkosvaizdžiu su 4 Ramygalos šauliais vykusiais žvalgauti. Smarkiai susišaudžius, krito 2 lenkai ir 2 arklių negyvais ir 2 lenkų sužeistais. Šaulių 1 sveikas ir vienas sužeistas (Stasys Kisidis, moksleivis) ištrūko, du sunkiai sužeisti paliko. Lenkai vienas vos 16 metų moksleivį (Stasys Klimaitis) nusitempė į Likėnų (2 verst.) barbariškai sušaudė, antrąjį (Joną Ambrozevičių) subadė."

"Ties Lenais (Tanjėnų valš.) jie pagavo tris žydus, važiuojusius telefonų taisymo reikaliu. Lenkai juos suėmė ir baisiausiai nužudė, būtent: vieng vyro nukalpė, ramalio, kur juos atvežė laidoti XI 24 d. vakare. Taip tatau lenkai veda šventąjį karą su Lietuva! Tai neįsimaunimas, bet grynų gryniausio faktai, kuriuos gali patvirtinti kiekvienas ramygalietis, vadokletis, lenkinis. ... Netikėčiau, kad patals nebūčiau patyręs — baigia savo korespondenciją bausių faktų liūdytojas. Panašius vaizdus dažnai galima pasiskaityti Lietuvos laikračių skylyse, o kiek jų dar nepastebėta, nesusekta ir nesuspėta surašyti.

Marius.

(Bus dauginu)

Paieškomas VARGONINKAS Kun. V. Tashuas, 22 Chapel St., Norwood, Mass.

DARBININKŲ REIKALAI.

STREIKLAUŽIAI NUKENTEJO.

Troj, N.Y. — Streiklaužiai norėjo strytkariais važiuoti, bet darbininkai minia užatakavo strytkarius ir streiklaužiai sunkiai sužeisti. Jau dvi savaitai, kai mormamai ir konduktoriai streikuoja.

SUAREŠTAVO.

Pittsburg, Pa. — Dešimt angliakasių unijų viršininkų buvo suareštuota už tai, kad saukė angliakasių streikau. Valstijos įstatymas draudžia streikau saukti angliakasių.

PRIEŠ GYDUOLES.

New York. — Prohibicijos agentai pradėjo tyrinėti minkštuosius gerimus, vaistus, parfumus ir kitokius aptieki skystimus. Susekta, kad po tais vardais paroduojama svaigalai.

NUSKENDO TRYS VAIKAI.

Providence, R.I. — Ant "čzerelio" beužinejant vaikams įlėjo ledas ir trys vaikai palindo po ledu.

BOMBARDAVO ARČI-VYSKUPŲ NAMUS.

Mexico, Meksikas. — Raudonieji bombardavo arčivyskupo namus. Taipgi bomba buvo mesta į Amerikos brangmenų sandėlį. Niekas nebuvo sužeistas.

REIKES ALGA KELTI.

London. — Anglijos premieras Lloyd George, gaudamas £5000 į metus sunkiai teissivėria. Alga turėsianti būt pakelta.

Lloyd George tikisi užsilaikyti Anglijos premieru bent du metus.

Atsakantis VARGONINKAS paieškomas: Kun. M. A. Pankus, 443 Park Ave., Bridgeport, Conn.

BEDARBIŲ BALSAS.

Chicago, Ill. — Chicago Darbo Federacija savo rinkime svarstė uždėti klausimą. Susekta, kad 3 darbininkų bedarbių susirinkimas ragino valdžią leisti pirkliams su Rusij kad tuomet atidaryti rink Amerikos išdirbinimus.

NEPAVYKO.

Konstantinopolis. — Italijos laivas Aneona plaukio su prekėmis į Rusiją. Tavo pirmas išbandymas Gabeno ekrų, miltų, kavos ir audeklų. Už tą turį gauti kailių, kilimų ir Pasivode, kad neužsimokėtų. Kelyje perilgai reikėbūti ir maisto perilgai reikėjo laukti.

TURĖJO GINČĄ.

Berlin. — Gandai eina, kad klausime sutarties su Anglija Trocki ir Lenin turėjo didelį ginčą. Lenkai stovėjo už sutartį, o Trocki buvo priešingas.

ŠVIEŽIENA.

KARIU KALENDORIUS 1921 METAMS.

Pereita pėtnyčių iš Kaimo atėjo Kariu Kalendariorius 1921 metams. Yra gerų naudingų pasiskaitymų, gamintų žymesniųjų Lietuvos rasytojų. Placiai aprašyta apie Lietuvos sostinę Vilnių, jo iškūrimą ir tt. Aprašyta Lietuvos kariuomenės veikimas peritais 1921 metais. Kas tik nori žaust, sinagaus skaitymo išsiirašo tą Kalendarioriu. Turi 112 puslapių.

Kartu išsiirašykite laiškus iš Lietuvos. Kas ašius 50c., tas gaus Kariu Kalendarioriu ir 7 ekz. įvairių laikračių iš Lietuvos.

Kas atsiųs dolarine, tas gaus Kariu Kalendarioriu ir 25 ekz. visokių laikračių iš Lietuvos. Užsakymai išpildomi pat diena, kurioj gaunami.

AMERIKIEČIAI! GELBĖKITE LIETUVOS SUŽEISTUOSIUS KAREIVIUS!

Štai ką sako Kun. J. V. Kudirka, kuris šiomis dienomis sugrįžo iš Lietuvos.

Generolo Zukausko Žodžiai Man su Juo Paskutiniu Kart Atsivėlkinant:

"AMERIKIEČIAI, PRISTUŠKIT NORŠ 6 AUTOMOBILIUS, KAD FRONTE SUŽEISTUS KAREIVIUS GALEJUS GREIČIAU DAVEŽTI Į LIGONINES, KOL PERDAUG NENUBĖGA JŲ KRAUJO, TO TIK JŲS SIRDINGAI MELDŽIU."

Amerikiečiai per Liet. Prek. B-vę jau du automobilius Lietuvos valdžiai yra įteikę. Ar mes negalime visus šiešis paaukuoti. Lietuvių Prekybos Bendrovė šiam dalykui renka aukas ir ji tuojaus Kaiman gali automobilius pristatyti. Lai nenuveina tas prašymas vėjais. Amerikiečiai, aukokime nors po dolerinę, kas turi daugiau kas neturi tai po mažiau ir siųskite aukas sekantiu adresu:

LITHUANIAN SALES CORPORATION 414 BROADWAY, BOSTON 27, MASS.

KELIAUJANTIEMS LIETUVON ŠI PAVASARĮ.

KOVO 1 d. 1921 išplauks ant laivo SAXONIA per Hamburgą pirmą partiją žmonių važiuojančių Lietuvon kartu su Jonu Romanu, Lietuvių Prekybos Bendrovės prezidentu.

Jei nori su ta partija važiuoti, tai tuojaus mums pranešk. Mes išgausim pasportus ir visus kitus reikalingus dokumentus. Ši partija bus Lietuvoje į laika pradėti pavasario darbą. Galėsito parvažiuoti be jokių klėblumų, nes p. Romanas važiuos kartu su jumis iki Kauno.

Trečios klesos kaina iš New York iki Eilėkūnų \$130.70. Pirmos klesos \$185.70.

Rašyk tuojaus del platesnių informacijų.

LITHUANIAN SALES CORPORATION 414 BROADWAY, BOSTON

Katalikystė ir pasaulis.

KAIP KATALIKAI
NIEKINA PA-
SAULĮ?

Šiais laikais dažnai tenka girdėti, būk Katalikų Bažnyčios mokslas, smerkdamas perdidelę žemės gėrybių meilę, kenkia sveikam civilizacijos vystymuisi, slėgia visokią pažangą, ypač gi medžiaginę. Katalikai visi priklauso visai krikščionių Bažnyčiai, apskritai ypač gi katalikų, pasak jų, keikianti pasaulį, ji niekinanti ir tuomi pasauliojanti (smaugianti). energija, kurios taip privalo kasdieniame gyvenime kova ir ankštis kultūros tikslai. Tokia savo nuomone jie remia šiais trimis argumentais:

1. Katalikų Bažnyčia, pasak jų, esanti klaidingas nuomonės dėl žmogaus gyvenimo tikslo ir uždavinio; 2. Katalikų kontempliacijos (maldos ir mąstymo) gyvenimą statanti augščiau už darbo gyvenimą; 3. Katalikų Bažnyčios mokslas apie tobulybę rodo, kad Bažnyčia vienuolių luomą laikanti aukštesniu ir tobuliausiu už by kurį pasauliečių luomą.

Dirbtelkimi arčiau į šiuos argumentus vertę. Pirmiausia, argi teisybė, kad katalikybė žmogui rodo netikrą gyvenimo tikslą ir klaidingą jam duoda žinių apie žemės kelionės uždavinį?

Pradžiai ir tikslas žmogaus yra Dievas ir tikslai Dievas. Toji pradžios ir tikslo vienuma nurodo kartui mūsų esimo šiame pasaulyje priedermes ir uždavinius. Iš Dievo gavom gyvybę, Jam priklausome kiekvieną valandą ir kiekvieną žingsnį, esame per Jį, taigi ir dėl Jo. Dievo atnaujinimas, Jam atsidavimas tai ir yra pamatinis, centrinis, viską apimantis gyvenimo uždavinys. Dievo atsidavimas mums bus mūsų užmokesnis amžinybėje.

Atsižūrėdamas į tai katalikų katekizmas stato mums prieš akis artimesnį ir tolimesnį gyvenimo tikslą. Artimesnis tikslas turi savyje apimtį mūsų priedermes ir uždavinius šio pasaulio gyvenimo. Išėjimas gi šių priedermių ir uždavinių yra būtina sąlyga pasiekti tolimesniam (galutinam) tikslui po mirties.

"Kam žmogus pasaulį gyvena?" — klausia katekizmas. — "Tam — atsako — kad Dievą pažinti, Jį mylėti, kad Jam tarnauti ir už tai gauti amžiną gyvenimą." Bet argi tokis atsakymas nebus naujas patvirtinimas Bažnyčios daromų priekaištų? Jeigu pagal Bažnyčios mokslą visas žmogaus gyvenimas turis būti "Dievui tarnavimas" del amžinybės, tai argi galima kalbėti apie šio gyvenimo medžiaginius reikalus, apie kūno darbą, pažangos užkariavimus?

Jeigu "tarnavimas Dievui" reikštų tik maldą, pamaldas, savęs varginimą, dorybių įgyjimą, tuomet šis priekaištas tikrai turėtų vertę. Tačiau Bažnyčios nuomonė apie "tarnavimą Dievui" yra daug platesnė. Ji nesitenkina tik grynai tikybos (slauštinio šio žodžio prasme) dorybėmis, bet apima visa žmogaus gyvenimą, visus žmogaus darbus ir minis.

Žmogus yra teisė ir privalė valdyti prigimtį ir ta valdžia pulti, nes taip jam Dievas yra įsakęs, nes Apyvaizda šį dėsni padarė pamatine dalimi pasaulio tvarkos. Todel žmogus visokiems darbais, kuriais jis suvaldo prigimtį, jėgas ir reikšinius, "tarnauja Dievui," t. y. vykdo Jo valios išstara.

Kad žmogus šiame pasaulyje turi įvairių ir didelių uždavinių; kad jis privalo savo vidujes ir viršujes jėgas — gabumus didinti; kad jo yra privalo kelti mokslas, dailė ir visokią dvasinę bei medžiaginę kultūrą. — vis tai tiesioginės išvados iš katalikų katekizmo skelbiamos Jo mokslo dėsnių. Tačiau ne katekizmo, dalykas kalbėti apie reikiamą politinės ekonomijos, pramonės, priegimties mokslų ir t. t. uždavinius — mokytį kaip žmogus, dvasinė ir moralė esybė (būsybė), privalo elgtis savo subjektyviosios darbuose ir viešame veikime, kad žengtų išganyto keliu. Apreiškimo teisybių nurodymai. Taigi, Katalikų Bažnyčia nekiek nemažina svarbous darbų ir rūpesnių kad pakeltų kultūrą, tik reikalauja, kad tie darbai ir rūpesniai netemdėtų žmogui antprigimtinio tikslo jo esimo čia žemėje ir nesipriešintų krikščionių moralės dėsnių kodeksui. Ši savo mokslo punkta katalikų etika visuomet ypatingu kirčiu pažymėdavo, nūnai gi, kuomet materializmas visur viešpatauja, dar energingiau privalo tai pareikšti. Bažnyčia visam pasauliui kasdien primindama "sursum corda!" remia, silpną žmogaus prigimtį, kuri greičiau pamiršta dangų, negu žemę.

Tokis bažnyčios elgesys kuopulkausiai sutinka su Evangelijos dvasia. Kas žmogui labiausiai reikalinga — tasai "unum necessarium," apie kurį Išganytojas Mortai kalbėjo, kaip tik yra pamatinė Evangelijos įsaklo mintis. Jėzaus Kristaus mokslas ir gyvenimas kalba dažniausia ne apie pasaulio ištaigą, ne apie žemės rūpesnius, tik apie rimtą gyvenimo vertimą, apie sielos pergalę, apie stengimą vėlę išganyti. Su tuo "pasauliu," kuris netroškta aukštesnės tiesos ir gero, kuris mirksta žemės prabangose ne neįsivaizduojamas malonės ir Atpirkimo reikalo, mūsų Mokytojas stojo atviru kovon. Savo mokymais dažnai rodydavo į pavojų tūnanti dideliuose žemės rūpesniuose. Pirmieji krikščionys irgi panašiai suprasdavo žmogaus santykius su pasauliu. Jie didžiavosi tuo, kad pasauliu yra prikalti prie kryžiaus, — "crucifitumundo," — ir ieško aukštesnio gyvenimo ir aukštesnės nenykstančios trokšta mirties.

Žinome kokio, priešingumo šis mokslas sutiko gėdinioje kultūros puikumu apvokintoje stambeldžių visuomenėje, taipogi ir žydų, bėlaviantuose išvaikintoje ir pasaulio pavergtoje Mesijo. Bet šis taip smarkus kontrastas kaip tik priklėle protus iš dvasios miego. — Kaip aštrus kalnių vėjai, jis atnaujino dvasinę stabmeldybę klonių, ir klystantiems parodė saulės šviesoje žėrinčias moralybės idealų viršūnes. Bet žad, kad ne maldą, kad ne jo pūtimas nepakenkė neikrikščionių viltis, tiksi-

mas, meilė. Išplesti pasauliui šie pamatiniai dvasinio gyvenimo veiksniai. — būtu tai palikti jis be aukštesnės vertės, be poezijos. Žmogus be maldos, be tikybinių tikslų, prieš save nuolatot tik darbą matęs, argi tas žmogus nebūtų tik dirbamas gyvulėlis?

Kontempliacija ir gyvenimas vienuolyne tai ne vienišės krikščionių tobulybės formos. Visi žino kad Bažnyčios šventųjų yra žmonių įvairiausių luomų. Tėnai yra šventųjų žemdirbių, šventųjų pirklų, yra artistų, filosofų ir mokslininkų, yra galingų karalių ir elgetų. Taigi, nematome čionai vienišio vienuolio. "Maldingumas — sako sv. Pranciškus Salezietis knygoje "Filotea" — nieko negadina, bet viską tobulina; jeigi kenkia eiti į pasaulimo priedermes, tuomet maldingumas yra klaidingas. Būt medų ima iš žolynų, bet jų negadina, nemažina jų grožės ir kvapnio. Tikras maldingumas dar daugiau nuveikia, nes niekies nekenkdamas luomo ir pašaukimo reikalams juos dorina ir puošia... Klaidinga, Bažnyčios pasmerkta yra nuomonė pasak kurios maldingumas nepritaikomas karaliui, negaliis svečiuotis pas amatininką, karaliaus rūmuose, šeimynoje. Žinoma, kontempliacinis vienuolis maldingumas tokios rūgrynai kontempliacinis gyvenimas yra geriausias. Didžiausia žymė gero Dievui tarnavimo yra ejimas tų Bažnyčios, visuomenės ir šeimynos priedermių, kurių mums skiria Apyvaizda. Taigi, jei maldos ir mąstymai kenkia eiti šias priedermes, tuomet su Dievo valia jo gyvenimas jokiū būdu nesutiks. Jeigu kas, pavyzdžiui, del tariamojo kontempliacijos gyvenimo kilnumo mesų tų tiesioginės savo luomo priedermes, tokiam katalikų teologai ir asketai nesigailėtų aštrių aštriasių papeikimų.

Beto, klaidingas yra manymas, būk kontempliacinis gyvenimas nieku būdu nesutaiskomas su darbščiu praktikos gyvenimu. Jėzus Kristus gyveno su žmonėmis, dirbo ir mokino; mokojo teigiamai rasti laiko, melstis ir mąstyti. Panašiai elgėsi ir Apaštalai; darbo sunkybės jungė su karšta malda ir amžinybės tiesų apmąstymu. (sv. Tomas Akvinietis) ne-

abejodamas aukščiau stato sumanai sujungtą darbo ir kontempliacijos gyvenimą už grynai kontempliacinį. Jo nuomone, svarbiau yra kiti šviesi, negu šviesybė tik sau vienam turėti. Geriausiai tasai elgiasi, kuris nesitenkindamas savo asmenės tobulybės rodo kelią ir kitiems i tobulumą ir išganyti.

Kiekvieno krikščionio gyvenime, vistiek koks būtų jo pašaukimas ir luomas, darbas ir įvairiausių uždavinių rūšimas gali eiti greta su kontempliacija. Malda, dvasios lavybos, ir amžinybės tiesų apmąstymas sudaro, be abejonės, moralinio gyvenimo vainiką ir yra viena ryškiausių nemirtingos žmogaus sielos savybių; bet del to visi kiti darbai ir rūpesniai argi nuostoją vertės ir nuopelų? Priešingai, argi nenudinga žemės darbams, kad žmogus kartais kreipia savo šviesą į dangų ir nuvargusias rąkas sudega maldai? Žemė būtų kai buisišs išdegy tyrai, dangaus gi kaip juodas karsto antvoralybės idealų viršūnės. Bet žad, kad ne maldą, kad ne jo pūtimas nepakenkė neikrikščionių viltis, tiksi-

mas, meilė. Išplesti pasauliui šie pamatiniai dvasinio gyvenimo veiksniai. — būtu tai palikti jis be aukštesnės vertės, be poezijos. Žmogus be maldos, be tikybinių tikslų, prieš save nuolatot tik darbą matęs, argi tas žmogus nebūtų tik dirbamas gyvulėlis?

Kontempliacija ir gyvenimas vienuolyne tai ne vienišės krikščionių tobulybės formos. Visi žino kad Bažnyčios šventųjų yra žmonių įvairiausių luomų. Tėnai yra šventųjų žemdirbių, šventųjų pirklų, yra artistų, filosofų ir mokslininkų, yra galingų karalių ir elgetų. Taigi, nematome čionai vienišio vienuolio. "Maldingumas — sako sv. Pranciškus Salezietis knygoje "Filotea" — nieko negadina, bet viską tobulina; jeigi kenkia eiti į pasaulimo priedermes, tuomet maldingumas yra klaidingas. Būt medų ima iš žolynų, bet jų negadina, nemažina jų grožės ir kvapnio. Tikras maldingumas dar daugiau nuveikia, nes niekies nekenkdamas luomo ir pašaukimo reikalams juos dorina ir puošia... Klaidinga, Bažnyčios pasmerkta yra nuomonė pasak kurios maldingumas nepritaikomas karaliui, negaliis svečiuotis pas amatininką, karaliaus rūmuose, šeimynoje. Žinoma, kontempliacinis vienuolis maldingumas tokios rūgrynai kontempliacinis gyvenimas yra geriausias. Didžiausia žymė gero Dievui tarnavimo yra ejimas tų Bažnyčios, visuomenės ir šeimynos priedermių, kurių mums skiria Apyvaizda. Taigi, jei maldos ir mąstymai kenkia eiti šias priedermes, tuomet su Dievo valia jo gyvenimas jokiū būdu nesutiks. Jeigu kas, pavyzdžiui, del tariamojo kontempliacijos gyvenimo kilnumo mesų tų tiesioginės savo luomo priedermes, tokiam katalikų teologai ir asketai nesigailėtų aštrių aštriasių papeikimų.

Beto, klaidingas yra manymas, būk kontempliacinis gyvenimas nieku būdu nesutaiskomas su darbščiu praktikos gyvenimu. Jėzus Kristus gyveno su žmonėmis, dirbo ir mokino; mokojo teigiamai rasti laiko, melstis ir mąstyti. Panašiai elgėsi ir Apaštalai; darbo sunkybės jungė su karšta malda ir amžinybės tiesų apmąstymu. (sv. Tomas Akvinietis) ne-

abejodamas aukščiau stato sumanai sujungtą darbo ir kontempliacijos gyvenimą už grynai kontempliacinį. Jo nuomone, svarbiau yra kiti šviesi, negu šviesybė tik sau vienam turėti. Geriausiai tasai elgiasi, kuris nesitenkindamas savo asmenės tobulybės rodo kelią ir kitiems i tobulumą ir išganyti.

Kiekvieno krikščionio gyvenime, vistiek koks būtų jo pašaukimas ir luomas, darbas ir įvairiausių uždavinių rūšimas gali eiti greta su kontempliacija. Malda, dvasios lavybos, ir amžinybės tiesų apmąstymas sudaro, be abejonės, moralinio gyvenimo vainiką ir yra viena ryškiausių nemirtingos žmogaus sielos savybių; bet del to visi kiti darbai ir rūpesniai argi nuostoją vertės ir nuopelų? Priešingai, argi nenudinga žemės darbams, kad žmogus kartais kreipia savo šviesą į dangų ir nuvargusias rąkas sudega maldai? Žemė būtų kai buisišs išdegy tyrai, dangaus gi kaip juodas karsto antvoralybės idealų viršūnės. Bet žad, kad ne maldą, kad ne jo pūtimas nepakenkė neikrikščionių viltis, tiksi-

mas, meilė. Išplesti pasauliui šie pamatiniai dvasinio gyvenimo veiksniai. — būtu tai palikti jis be aukštesnės vertės, be poezijos. Žmogus be maldos, be tikybinių tikslų, prieš save nuolatot tik darbą matęs, argi tas žmogus nebūtų tik dirbamas gyvulėlis?

Kontempliacija ir gyvenimas vienuolyne tai ne vienišės krikščionių tobulybės formos. Visi žino kad Bažnyčios šventųjų yra žmonių įvairiausių luomų. Tėnai yra šventųjų žemdirbių, šventųjų pirklų, yra artistų, filosofų ir mokslininkų, yra galingų karalių ir elgetų. Taigi, nematome čionai vienišio vienuolio. "Maldingumas — sako sv. Pranciškus Salezietis knygoje "Filotea" — nieko negadina, bet viską tobulina; jeigi kenkia eiti į pasaulimo priedermes, tuomet maldingumas yra klaidingas. Būt medų ima iš žolynų, bet jų negadina, nemažina jų grožės ir kvapnio. Tikras maldingumas dar daugiau nuveikia, nes niekies nekenkdamas luomo ir pašaukimo reikalams juos dorina ir puošia... Klaidinga, Bažnyčios pasmerkta yra nuomonė pasak kurios maldingumas nepritaikomas karaliui, negaliis svečiuotis pas amatininką, karaliaus rūmuose, šeimynoje. Žinoma, kontempliacinis vienuolis maldingumas tokios rūgrynai kontempliacinis gyvenimas yra geriausias. Didžiausia žymė gero Dievui tarnavimo yra ejimas tų Bažnyčios, visuomenės ir šeimynos priedermių, kurių mums skiria Apyvaizda. Taigi, jei maldos ir mąstymai kenkia eiti šias priedermes, tuomet su Dievo valia jo gyvenimas jokiū būdu nesutiks. Jeigu kas, pavyzdžiui, del tariamojo kontempliacijos gyvenimo kilnumo mesų tų tiesioginės savo luomo priedermes, tokiam katalikų teologai ir asketai nesigailėtų aštrių aštriasių papeikimų.

Beto, klaidingas yra manymas, būk kontempliacinis gyvenimas nieku būdu nesutaiskomas su darbščiu praktikos gyvenimu. Jėzus Kristus gyveno su žmonėmis, dirbo ir mokino; mokojo teigiamai rasti laiko, melstis ir mąstyti. Panašiai elgėsi ir Apaštalai; darbo sunkybės jungė su karšta malda ir amžinybės tiesų apmąstymu. (sv. Tomas Akvinietis) ne-

abejodamas aukščiau stato sumanai sujungtą darbo ir kontempliacijos gyvenimą už grynai kontempliacinį. Jo nuomone, svarbiau yra kiti šviesi, negu šviesybė tik sau vienam turėti. Geriausiai tasai elgiasi, kuris nesitenkindamas savo asmenės tobulybės rodo kelią ir kitiems i tobulumą ir išganyti.

Kiekvieno krikščionio gyvenime, vistiek koks būtų jo pašaukimas ir luomas, darbas ir įvairiausių uždavinių rūšimas gali eiti greta su kontempliacija. Malda, dvasios lavybos, ir amžinybės tiesų apmąstymas sudaro, be abejonės, moralinio gyvenimo vainiką ir yra viena ryškiausių nemirtingos žmogaus sielos savybių; bet del to visi kiti darbai ir rūpesniai argi nuostoją vertės ir nuopelų? Priešingai, argi nenudinga žemės darbams, kad žmogus kartais kreipia savo šviesą į dangų ir nuvargusias rąkas sudega maldai? Žemė būtų kai buisišs išdegy tyrai, dangaus gi kaip juodas karsto antvoralybės idealų viršūnės. Bet žad, kad ne maldą, kad ne jo pūtimas nepakenkė neikrikščionių viltis, tiksi-

mas, meilė. Išplesti pasauliui šie pamatiniai dvasinio gyvenimo veiksniai. — būtu tai palikti jis be aukštesnės vertės, be poezijos. Žmogus be maldos, be tikybinių tikslų, prieš save nuolatot tik darbą matęs, argi tas žmogus nebūtų tik dirbamas gyvulėlis?

Kontempliacija ir gyvenimas vienuolyne tai ne vienišės krikščionių tobulybės formos. Visi žino kad Bažnyčios šventųjų yra žmonių įvairiausių luomų. Tėnai yra šventųjų žemdirbių, šventųjų pirklų, yra artistų, filosofų ir mokslininkų, yra galingų karalių ir elgetų. Taigi, nematome čionai vienišio vienuolio. "Maldingumas — sako sv. Pranciškus Salezietis knygoje "Filotea" — nieko negadina, bet viską tobulina; jeigi kenkia eiti į pasaulimo priedermes, tuomet maldingumas yra klaidingas. Būt medų ima iš žolynų, bet jų negadina, nemažina jų grožės ir kvapnio. Tikras maldingumas dar daugiau nuveikia, nes niekies nekenkdamas luomo ir pašaukimo reikalams juos dorina ir puošia... Klaidinga, Bažnyčios pasmerkta yra nuomonė pasak kurios maldingumas nepritaikomas karaliui, negaliis svečiuotis pas amatininką, karaliaus rūmuose, šeimynoje. Žinoma, kontempliacinis vienuolis maldingumas tokios rūgrynai kontempliacinis gyvenimas yra geriausias. Didžiausia žymė gero Dievui tarnavimo yra ejimas tų Bažnyčios, visuomenės ir šeimynos priedermių, kurių mums skiria Apyvaizda. Taigi, jei maldos ir mąstymai kenkia eiti šias priedermes, tuomet su Dievo valia jo gyvenimas jokiū būdu nesutiks. Jeigu kas, pavyzdžiui, del tariamojo kontempliacijos gyvenimo kilnumo mesų tų tiesioginės savo luomo priedermes, tokiam katalikų teologai ir asketai nesigailėtų aštrių aštriasių papeikimų.

Beto, klaidingas yra manymas, būk kontempliacinis gyvenimas nieku būdu nesutaiskomas su darbščiu praktikos gyvenimu. Jėzus Kristus gyveno su žmonėmis, dirbo ir mokino; mokojo teigiamai rasti laiko, melstis ir mąstyti. Panašiai elgėsi ir Apaštalai; darbo sunkybės jungė su karšta malda ir amžinybės tiesų apmąstymu. (sv. Tomas Akvinietis) ne-

abejodamas aukščiau stato sumanai sujungtą darbo ir kontempliacijos gyvenimą už grynai kontempliacinį. Jo nuomone, svarbiau yra kiti šviesi, negu šviesybė tik sau vienam turėti. Geriausiai tasai elgiasi, kuris nesitenkindamas savo asmenės tobulybės rodo kelią ir kitiems i tobulumą ir išganyti.

mas, meilė. Išplesti pasauliui šie pamatiniai dvasinio gyvenimo veiksniai. — būtu tai palikti jis be aukštesnės vertės, be poezijos. Žmogus be maldos, be tikybinių tikslų, prieš save nuolatot tik darbą matęs, argi tas žmogus nebūtų tik dirbamas gyvulėlis?

Kontempliacija ir gyvenimas vienuolyne tai ne vienišės krikščionių tobulybės formos. Visi žino kad Bažnyčios šventųjų yra žmonių įvairiausių luomų. Tėnai yra šventųjų žemdirbių, šventųjų pirklų, yra artistų, filosofų ir mokslininkų, yra galingų karalių ir elgetų. Taigi, nematome čionai vienišio vienuolio. "Maldingumas — sako sv. Pranciškus Salezietis knygoje "Filotea" — nieko negadina, bet viską tobulina; jeigi kenkia eiti į pasaulimo priedermes, tuomet maldingumas yra klaidingas. Būt medų ima iš žolynų, bet jų negadina, nemažina jų grožės ir kvapnio. Tikras maldingumas dar daugiau nuveikia, nes niekies nekenkdamas luomo ir pašaukimo reikalams juos dorina ir puošia... Klaidinga, Bažnyčios pasmerkta yra nuomonė pasak kurios maldingumas nepritaikomas karaliui, negaliis svečiuotis pas amatininką, karaliaus rūmuose, šeimynoje. Žinoma, kontempliacinis vienuolis maldingumas tokios rūgrynai kontempliacinis gyvenimas yra geriausias. Didžiausia žymė gero Dievui tarnavimo yra ejimas tų Bažnyčios, visuomenės ir šeimynos priedermių, kurių mums skiria Apyvaizda. Taigi, jei maldos ir mąstymai kenkia eiti šias priedermes, tuomet su Dievo valia jo gyvenimas jokiū būdu nesutiks. Jeigu kas, pavyzdžiui, del tariamojo kontempliacijos gyvenimo kilnumo mesų tų tiesioginės savo luomo priedermes, tokiam katalikų teologai ir asketai nesigailėtų aštrių aštriasių papeikimų.

Beto, klaidingas yra manymas, būk kontempliacinis gyvenimas nieku būdu nesutaiskomas su darbščiu praktikos gyvenimu. Jėzus Kristus gyveno su žmonėmis, dirbo ir mokino; mokojo teigiamai rasti laiko, melstis ir mąstyti. Panašiai elgėsi ir Apaštalai; darbo sunkybės jungė su karšta malda ir amžinybės tiesų apmąstymu. (sv. Tomas Akvinietis) ne-

abejodamas aukščiau stato sumanai sujungtą darbo ir kontempliacijos gyvenimą už grynai kontempliacinį. Jo nuomone, svarbiau yra kiti šviesi, negu šviesybė tik sau vienam turėti. Geriausiai tasai elgiasi, kuris nesitenkindamas savo asmenės tobulybės rodo kelią ir kitiems i tobulumą ir išganyti.

Kiekvieno krikščionio gyvenime, vistiek koks būtų jo pašaukimas ir luomas, darbas ir įvairiausių uždavinių rūšimas gali eiti greta su kontempliacija. Malda, dvasios lavybos, ir amžinybės tiesų apmąstymas sudaro, be abejonės, moralinio gyvenimo vainiką ir yra viena ryškiausių nemirtingos žmogaus sielos savybių; bet del to visi kiti darbai ir rūpesniai argi nuostoją vertės ir nuopelų? Priešingai, argi nenudinga žemės darbams, kad žmogus kartais kreipia savo šviesą į dangų ir nuvargusias rąkas sudega maldai? Žemė būtų kai buisišs išdegy tyrai, dangaus gi kaip juodas karsto antvoralybės idealų viršūnės. Bet žad, kad ne maldą, kad ne jo pūtimas nepakenkė neikrikščionių viltis, tiksi-

mas, meilė. Išplesti pasauliui šie pamatiniai dvasinio gyvenimo veiksniai. — būtu tai palikti jis be aukštesnės vertės, be poezijos. Žmogus be maldos, be tikybinių tikslų, prieš save nuolatot tik darbą matęs, argi tas žmogus nebūtų tik dirbamas gyvulėlis?

Kontempliacija ir gyvenimas vienuolyne tai ne vienišės krikščionių tobulybės formos. Visi žino kad Bažnyčios šventųjų yra žmonių įvairiausių luomų. Tėnai yra šventųjų žemdirbių, šventųjų pirklų, yra artistų, filosofų ir mokslininkų, yra galingų karalių ir elgetų. Taigi, nematome čionai vienišio vienuolio. "Maldingumas — sako sv. Pranciškus Salezietis knygoje "Filotea" — nieko negadina, bet viską tobulina; jeigi kenkia eiti į pasaulimo priedermes, tuomet maldingumas yra klaidingas. Būt medų ima iš žolynų, bet jų negadina, nemažina jų grožės ir kvapnio. Tikras maldingumas dar daugiau nuveikia, nes niekies nekenkdamas luomo ir pašaukimo reikalams juos dorina ir puošia... Klaidinga, Bažnyčios pasmerkta yra nuomonė pasak kurios maldingumas nepritaikomas karaliui, negaliis svečiuotis pas amatininką, karaliaus rūmuose, šeimynoje. Žinoma, kontempliacinis vienuolis maldingumas tokios rūgrynai kontempliacinis gyvenimas yra geriausias. Didžiausia žymė gero Dievui tarnavimo yra ejimas tų Bažnyčios, visuomenės ir šeimynos priedermių, kurių mums skiria Apyvaizda. Taigi, jei maldos ir mąstymai kenkia eiti šias priedermes, tuomet su Dievo valia jo gyvenimas jokiū būdu nesutiks. Jeigu kas, pavyzdžiui, del tariamojo kontempliacijos gyvenimo kilnumo mesų tų tiesioginės savo luomo priedermes, tokiam katalikų teologai ir asketai nesigailėtų aštrių aštriasių papeikimų.

Beto, klaidingas yra manymas, būk kontempliacinis gyvenimas nieku būdu nesutaiskomas su darbščiu praktikos gyvenimu. Jėzus Kristus gyveno su žmonėmis, dirbo ir mokino; mokojo teigiamai rasti laiko, melstis ir mąstyti. Panašiai elgėsi ir Apaštalai; darbo sunkybės jungė su karšta malda ir amžinybės tiesų apmąstymu. (sv. Tomas Akvinietis) ne-

abejodamas aukščiau stato sumanai sujungtą darbo ir kontempliacijos gyvenimą už grynai kontempliacinį. Jo nuomone, svarbiau yra kiti šviesi, negu šviesybė tik sau vienam turėti. Geriausiai tasai elgiasi, kuris nesitenkindamas savo asmenės tobulybės rodo kelią ir kitiems i tobulumą ir išganyti.

Kiekvieno krikščionio gyvenime, vistiek koks būtų jo pašaukimas ir luomas, darbas ir įvairiausių uždavinių rūšimas gali eiti greta su kontempliacija. Malda, dvasios lavybos, ir amžinybės tiesų apmąstymas sudaro, be abejonės, moralinio gyvenimo vainiką ir yra viena ryškiausių nemirtingos žmogaus sielos savybių; bet del to visi kiti darbai ir rūpesniai argi nuostoją vertės ir nuopelų? Priešingai, argi nenudinga žemės darbams, kad žmogus kartais kreipia savo šviesą į dangų ir nuvargusias rąkas sudega maldai? Žemė būtų kai buisišs išdegy tyrai, dangaus gi kaip juodas karsto antvoralybės idealų viršūnės. Bet žad, kad ne maldą, kad ne jo pūtimas nepakenkė neikrikščionių viltis, tiksi-

mas, meilė. Išplesti pasauliui šie pamatiniai dvasinio gyvenimo veiksniai. — būtu tai palikti jis be aukštesnės vertės, be poezijos. Žmogus be maldos, be tikybinių tikslų, prieš save nuolatot tik darbą matęs, argi tas žmogus nebūtų tik dirbamas gyvulėlis?

Kontempliacija ir gyvenimas vienuolyne tai ne vienišės krikščionių tobulybės formos. Visi žino kad Bažnyčios šventųjų yra žmonių įvairiausių luomų. Tėnai yra šventųjų žemdirbių, šventųjų pirklų, yra artistų, filosofų ir mokslininkų, yra galingų karalių ir elgetų. Taigi, nematome čionai vienišio vienuolio. "Maldingumas — sako sv. Pranciškus Salezietis knygoje "Filotea" — nieko negadina, bet viską tobulina; jeigi kenkia eiti į pasaulimo priedermes, tuomet maldingumas yra klaidingas. Būt medų ima iš žolynų, bet jų negadina, nemažina jų grožės ir kvapnio. Tikras maldingumas dar daugiau nuveikia, nes niekies nekenkdamas luomo ir pašaukimo reikalams juos dorina ir puošia... Klaidinga, Bažnyčios pasmerkta yra nuomonė pasak kurios maldingumas nepritaikomas karaliui, negaliis svečiuotis pas amatininką, karaliaus rūmuose, šeimynoje. Žinoma, kontempliacinis vienuolis maldingumas tokios rūgrynai kontempliacinis gyvenimas yra geriausias. Didžiausia žymė gero Dievui tarnavimo yra ejimas tų Bažnyčios, visuomenės ir šeimynos priedermių, kurių mums skiria Apyvaizda. Taigi, jei maldos ir mąstymai kenkia eiti šias priedermes, tuomet su Dievo valia jo gyvenimas jokiū būdu nesutiks. Jeigu kas, pavyzdžiui, del tariamojo kontempliacijos gyvenimo kilnumo mesų tų tiesioginės savo luomo priedermes, tokiam katalikų teologai ir asketai nesigailėtų aštrių aštriasių papeikimų.

Beto, klaidingas yra manymas, būk kontempliacinis gyvenimas nieku būdu nesutaiskomas su darbščiu praktikos gyvenimu. Jėzus Kristus gyveno su žmonėmis, dirbo ir mokino; mokojo teigiamai rasti laiko, melstis ir mąstyti. Panašiai elgėsi ir Apaštalai; darbo sunkybės jungė su karšta malda ir amžinybės tiesų apmąstymu. (sv. Tomas Akvinietis) ne-

abejodamas aukščiau stato sumanai sujungtą darbo ir kontempliacijos gyvenimą už grynai kontempliacinį. Jo nuomone, svarbiau yra kiti šviesi, negu šviesybė tik sau vienam turėti. Geriausiai tasai elgiasi, kuris nesitenkindamas savo asmenės tobulybės rodo kelią ir kitiems i tobulumą ir išganyti.

Kiekvieno krikščionio gyvenime, vistiek koks būtų jo pašaukimas ir luomas, darbas ir įvairiausių uždavinių rūšimas gali eiti greta su kontempliacija. Malda, dvasios lavybos, ir amžinybės tiesų apmąstymas sudaro, be abejonės, moralinio gyvenimo vainiką ir yra viena ryškiausių nemirtingos žmogaus sielos savybių; bet del to visi kiti darbai ir rūpesniai argi nuostoją vertės ir nuopelų? Priešingai, argi nenudinga žemės darbams, kad žmogus kartais kreipia savo šviesą į dangų ir nuvargusias rąkas sudega maldai? Žemė būtų kai buisišs išdegy tyrai, dangaus gi kaip juodas karsto antvoralybės idealų viršūnės. Bet žad, kad ne maldą, kad ne jo pūtimas nepakenkė neikrikščionių viltis, tiksi-

mas, meilė. Išplesti pasauliui šie pamatiniai dvasinio gyvenimo veiksniai. — būtu tai palikti jis be aukštesnės vertės, be poezijos. Žmogus be maldos, be tikybinių tikslų, prieš save nuolatot tik darbą matęs, argi tas žmogus nebūtų tik dirbamas gyvulėlis?

Kontempliacija ir gyvenimas vienuolyne tai ne vienišės krikščionių tobulybės formos. Visi žino kad Bažnyčios šventųjų yra žmonių įvairiausių luomų. Tėnai yra šventųjų žemdirbių, šventųjų pirklų, yra artistų, filosofų ir mokslininkų, yra galingų karalių ir elgetų. Taigi, nematome čionai vienišio vienuolio. "Maldingumas — sako sv. Pranciškus Salezietis knygoje "Filotea" — nieko negadina, bet viską tobulina; jeigi kenkia eiti į pasaulimo priedermes, tuomet maldingumas yra klaidingas. Būt medų ima iš žolynų, bet jų negadina, nemažina jų grožės ir kvapnio. Tikras maldingumas dar daugiau nuveikia, nes niekies nekenkdamas luomo ir pašaukimo reikalams juos dorina ir puošia... Klaidinga, Bažnyčios pasmerkta yra nuomonė pasak kurios maldingumas nepritaikomas karaliui, negaliis svečiuotis pas amatininką, karaliaus rūmuose, šeimynoje. Žinoma, kontempliacinis vienuolis maldingumas tokios rūgrynai kontempliacinis gyvenimas yra geriausias. Didžiausia žymė gero Dievui tarnavimo yra ejimas tų Bažnyčios, visuomenės ir šeimynos priedermių, kurių mums skiria Apyvaizda. Taigi, jei maldos ir mąstymai kenkia eiti šias priedermes, tuomet su Dievo valia jo gyvenimas jokiū būdu nesutiks. Jeigu kas, pavyzdžiui, del tariamojo kontempliacijos gyvenimo kilnumo mesų tų tiesioginės savo luomo priedermes, tokiam katalikų teologai ir asketai nesigailėtų aštrių aštriasių papeikimų.

Beto, klaidingas yra manymas, būk kontempliacinis gyvenimas nieku būdu nesutaiskomas su darbščiu praktikos gyvenimu. Jėzus Kristus gyveno su žmonėmis, dirbo ir mokino; mokojo teigiamai rasti laiko, melstis ir mąstyti. Panašiai elgėsi ir Apaštalai; darbo sunkybės jungė su karšta malda ir amžinybės tiesų apmąstymu. (sv. Tomas Akvinietis) ne-

abejodamas aukščiau stato sumanai sujungtą darbo ir kontempliacijos gyvenimą už grynai kontempliacinį. Jo nuomone, svarbiau yra kiti šviesi, negu šviesybė tik sau vienam turėti. Geriausiai tasai elgiasi, kuris nesitenkindamas savo asmenės tobulybės rodo kelią ir kitiems i tobulumą ir išganyti.

Kiekvieno krikščionio gyvenime, vistiek koks būtų jo pašaukimas ir luomas, darbas ir įvairiausių uždavinių rūšimas gali eiti greta su kontempliacija. Malda, dvasios lavybos, ir amžinybės tiesų apmąstymas sudaro, be abejonės, moralinio gyvenimo vainiką ir yra viena ryškiausių nemirtingos žmogaus sielos savybių; bet del to visi kiti darbai ir rūpesniai argi nuostoją vertės ir nuopelų? Priešingai, argi nenudinga žemės darbams, kad žmogus kartais kreipia savo šviesą į dangų ir nuvargusias rąkas sudega maldai? Žemė būtų kai buisišs išdegy tyrai, dangaus gi kaip juodas karsto antvoralybės idealų viršūnės. Bet žad, kad ne maldą, kad ne jo pūtimas nepakenkė neikrikščionių viltis, tiksi-

mas, meilė. Išplesti pasauliui šie pamatiniai dvasinio gyvenimo veiksniai. — būtu tai palikti jis be aukštesnės vertės, be poezijos. Žmogus be maldos, be tikybinių tikslų, prieš save nuolatot tik darbą matęs, argi tas žmogus nebūtų tik dirbamas gyvulėlis?

Kontempliacija ir gyvenimas vienuolyne tai ne vienišės krikščionių tobulybės formos. Visi žino kad Bažnyčios

D. L. K. KRIPPOV DIZJOJ VAV
DZEBOS ADRESA, BOSTON, MASS.
NIRIM. — Metakus Verchock,
41 Gates St., So. Boston, Mass.
VIC-PHM. — Juozas Bižionas,
140 W. 6th St., So. Boston, Mas-
sachusetts.
R. TAT. — Antanas Motiejunas,
430 E. 7th St., So. Boston, Mass.
VIC-PHM. — Jonas Kavaliauskas,
908 N. Ottawa St., Leitchfield,
Illinois.
CASIERIUS. — Andrius Salickas,
140 W. 6th St., So. Boston, Mass.
MARNAKA. — Antanas Grodulis,
129 Bowen St., So. Boston, Mass.
D. I. K. Kleimido druzai mato
Kleimido druzos, 1000 W. 1st
kylaviskio miestejo po Nr. 604
Washington St., Boston, Mass. 02114
vabaria. Asistentas druzos ir autis
drusoje su vardu kleimikis prie namo